

ФЛОРИНЕЙСКИЯТ РАЗКОЛ В ЦЪРКВАТА НА И.П.Х. ГЪРЦИЯ 1937 – 1955

Темата на Флоринейския разкол от 1937 г. в Църквата на И.П.Х. на Гърция е много поучителна и важна за нас, доколкото има връзка с настоящето. Внимателно изучаващият този въпрос ще намери много паралели с историята на И.П.Х. в Русия, и особено например, в взаимоотношенията на катакомбната църква на И.П.Х. и Р.П.Ц.З. Даденият материал ще се допълва и изменя, ние публикуваме този вариант на статията по молби на вярващите, на които е необходима някаква първична информация и предварително молим читателите за извинение за нейната непълнота и незавършеност.

Огромно значение за свещената борба на Истинските Православни Християни на Гърция има връщането в историческата 1935 г. от новостилното злославие на трима архиереи: Герман Димитриадски, Хризостом Флоринейски и Хризостом Закинтски, и провъзгласеното от тях Изповедание на Вярата, което е прието с одобрение от пълнотата на Църквата на И.П.Х. на Гърция. Зимата на отсъствието на архиереите във Църквата на И.П.Х. и всички радостно се надяват на новото Тържество на Православието и поражение на злославието. Вместо това, обаче, Църквата Христова я очакват нови изпитания и печална схизма, нанесла на Тялото ѝ болезнена рана.

И така, през 1937 г. в Истинската Православна Църква на Гърция става разкол. Тоя разкол е предизвикан от еклезиологическата ерес на двама йерарси от синода на Ц.И.П.Х.Г., митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски. Дадените епископи и техните последователи падат в схизма и стават известни като ФЛОРИНЕИ.

Днес тази еклезиологическа ерес е повече известна на руските И.П.Х. като „КИПРИЯНИЗЪМ“ (по името на днес здравстващия най-последователен неин представител „митрополит Киприян Филийски“, макар това да не е съвсем вярно название, по същество тя трябва да се нарича „ФЛОРИНИЗЪМ“ и за първи път става известна от 1925 г. от писмата на атонския монах Атанасий Данилиду. Атонският монах заявява в тях, че макар новокалендарците да попадат под няколко анатем; възможно е те да са само „потенциално“, а не – „фактически“ разколници и затова техните тайнства имат благодатта на Светия Дух. Обществото на атонските монаси-зилоти рязко реагира против тая теория и официално я осъжда. В редица публикации между годините 1926 – 1935 год., атонските монаси-зилоти и Истинските Православни Християни на Гърция издават много книги и статии, осъждайки тая теория като еклезиологична ерес, противоречаща на учението на Едната Свята Съборна и Апостолска Църква. Сред книгите, издадени от атонските зилоти по тоя въпрос са например: „DISTOMOS ROMPHALIA“ („Двуостър Меч“) и „APOSTASIAS FLEGCHOS“ („Осъждане на Измяната“) и много други книги, издадени между 1926 и 1935 г.

През 1935 г. Свещеният Синод на Истинските Православни Християни на Гърция в Енцикликата съборно потвърждава светоотеческата православна еклезиология. В Синодалната Енциклика от 1935 г. се казва:

„Приемайки върху себе си воденето на православното гръцко население, следващо отеческия и православен празничен календар и съзнавайки приетата присяга (клетвено обещание) на вярата затова, че ще пазим всичко прието от Седемте Вселенски Събора, ние избягваме всяко нововъведение и не можем да не

провъзгласим за разколническа официалната църква, приела папския празничен календар, признат от Всеправославните Събори за еретическо нововъведение, вселенски съблазън и самоволно потъпкване на Божествените и Свещени Канони и Църковни Предания.“

Във връзка с това ние препоръчваме на всички, които следват православния празничен календар, да нямат никакво духовно общение с разколническата църква и с нейните разколнически служители, които е оставила благодатта на Всесветия Дух, защото те са потъпкали решенията на Отците на Седемте Вселенски Събора и всички Всеправославни събори, осъдили Григорианския календар. Разколническата църква няма благодат и Свети Дух, което потвърждава Свети Василий Велики, говорещ: „Дори разколниците да не се заблуждават в доктрината на вярата, все пак, тъй като Христос е глава на Тялото на Църквата, съгласно Божествения апостол, и от Него всички членове се оживотворяват и духовно израстват, разколниците са откъснати от съгласието на членовете на Тялото и повече нямат благодатта на Светия Дух, пребиваваща с тях. Защото как те могат да дават на другите това, което нямат?“

21.06.1935 г.

† Герман Димитриадски

† Хризостом Флоринейски

† Герман Кикладски

† Матей Врестенски

Митрополит Хризостом Флоринейски също потвърждава тази светоотеческа Православна еклезиология в посланието, написано от него в същата тази година:

„Официалната Новокалендарна Църква на Гърция сега е отпаднала от Църквата на Светите Отци и Седемте Вселенски Събора и е станала разколническа съгласно Първия Канон на Свети Василий Велики, тя е загубила благодатта и е умряла, тъй като повече не приема участие в благодатта и се е отделила от Тялото на Църквата ...“

Но към края на същата тая година, незабавно след неговото връщане от изгнание, Митрополит Хризостом Флоринейски проповядва от амвона в няколко църкви (в Тива, Халка, Пирея и Атина), че децата, кръстени в разколническата официална новокалендарна църква, не трябва да бъдат миропомазвани, когато се присъединяват към Истинската Православна Църква, защото Новокалендарците е възможно „само потенциално, но не фактически, (действително), да са схизматици, тъй като нововъведението в календара не е било официално осъдено.“ С други думи, това е било просто преразглеждане на предишната еклезиологическа позиция и връщане към гореспомената еклезиологическа ерес, която е била порано осъдена от Свещения Синод. Към това крайно спорно учение митрополит Хризостом Флоринейски добавя противоречие в практиката, упорито твърдейки, че тия, които са се кръстили в новостилната църква не трябва да бъдат миропомазвани (дотогава, от момента на формирането на Новокалендарната ерес, децата, кръстени от новостилци, били приемани в Истинската Православна Църква чрез миропомазание). Митрополит Хризостом Флоринейски внедрява също в Църквата разрушителния тезис, че „новокалендарците не са били официално

осъдени“, сякаш решенията на много Всеправославни и Поместни събори от миналото не са били прилагани.

Чрез цялото това ново учение митрополит Хризостом е в противоречие със самия себе си (с това, което проповядва няколко месеца по-рано). Той е също в противоречие със Светите Отци, които нямат никаква подобна теория относно схизматичните. Най-вече той е в противоречие с правдата на Църквата, (заявявайки, че новокалендарците официално не са били никога осъдени, той отрича Всеправославните събори, които в миналото са осъдили и проклели новия календар).

В Синодика на Православието в неделя на Тържеството на Православието ние възкликваме: „На тия, които отричат Съборите на Светите Отци и техните Предания, които са се явили в съответствие с Божественото Откровение и благочестиво се пазят от Православната Съборна Църква, Анатема!“

На 17/30.06.1937 г. Епископ Матей Врестенски адресира послание до Свещения синод, изисквайки официално заявление от митрополит Герман Димитриадски, Председател на Синода, че новокалендарната църква е разколническа и тайнствата ѝ са лишени от благодатта на Светия Дух в съответствие с Изповеданието на Вярата. В 1935 г. Епископ Матей пише:

„Епископът е длъжен да поучава народа и клира на истинска вяра и добродетелен живот и да не бъде небрежен съгласно 58 апостолско правило и при това – да пази благочестие и да изобличава и анатемосва всяка ерес и злославие и всяко учение противно на църковното предание, съгласно първо правило на Втория Свят Вселенски Събор, тридесето правило на Шестия Вселенски Събор. Доколкото, поради различни обстоятелства, сърцата на вярващите на много места са потресени и е разколебано доверието и послушанието към Светия Синод и се е съблазнила съвестта на мнозина, за да не се окажем отговорни и подложени на наказанието на споменатите правила и виновни в гласа на Господа Вседържител, възкликаващ: „Свещениците, нарушили Закона и не обявили на народа Моите заповеди, да бъдат разделени на скверни и святи“, и заради назидание в Христа на благочестивата пълнота на Църквата и мир на съвестта в простотата на вярващите в Господа, за които Христос умря, внасяме в Свещения Синод своето смирено предложение, покорявайки се на гласа на своята Архиерейска съвест и вирайки се със страх в стоенето ни на горното място Христово, защото Господ ще потърси кръвта на всяка поверена нам душа. Затова с огромен страх Божи предлагаме и горещо молим:

Да се публикува синодалното окръжно послание на цялото в Гърция благословено стадо Христово, сражаващо се за отеческата вяра, в което ние, взимайки словото на Православието в уста, ясно обявяваме, че всички тайнства на разколническата църква на Атинския и на цяла Гърция Хризостом Пападопулос са лишени от Божествена благодат, съгласно Първо правило на Василий Велики и посочваме, че приемането на кръстените в разкол деца в истинската Църква на нашия Господ Иисус Христос трябва да се осъществява чрез повторно миропомазание, съгласно споменатото правило на Небогласния Василий Велики и чрез писмено заявление на възрастни християни. И поучаваме вярващите в това послание да избягват съвместни молитви и участие във всяко свещенодействие на схизматически новаторстващи свещеници, съгласно 33 правило на Лаодикийския Свещен Събор, който заповядва да не се молим с еретици или разколници.

Да се осъди в това послание безбожното учение на антихристиянското масонство, което превъзхожда всяка ерес, което, съгласно официалното съждение на йерархията на разколническата църква на Хризостом Пападопулос от октомври 1933 г. продължава древното идолопоклонство и се явява служене на сатаната и пълно отрицание на Божествеността на нашия Господ Иисус Христос, хули основите на Вярата, Великото Тайнство на Светата Троица и воюва с цялото учение на Християнската Вярa и Благочестие и Светото Евангелие и със Светата Православна Източна Църква на нашия Христос и прави своите членове чрез натрапени клетвени обещания свършени отстъпници и отричащи светостта на нашата Вярa в Христа и врагове Божии. Не можем повече да се успокоим като пастири на Православието, защото прехвалното име на нашия Господ Иисус Христос се оскърбява, Всесветата Кръв Негова, пролята от кръста, се презира и светинята се дава на псетата. Но като точни пазители на Апостолските Предания и Богоносни Отци, да предадем, в омофор, на анатема самото това нечестиво учение на безбожното масонство, изпълнявайки светата отеческа заповед, гласяща: „трябва да се анатемства всяка ерес ... „ (първо правило на Втори Вселенски Събор), и, успокоени там, където съществува опасност за вярата, да не се окажем чужди (не дай Бог!) на истинските Пастири на Христовата Църква, т.е. на Светите Отци, но като приемници на (тех Органов) избрани от Всесветия Дух, да застанем в една редица с тях и по този божествен пример, заедно с тях, със същия боговдъхновен глас, да повторим: „И когото те предадат на анатема, тях и ние анатемосваме; а когото (предадат на лишаване от духовен сан, тях и ние лишаваме; а когото предадат на отлъчване, и ние отлъчваме; когото пък подложат на епитимия, ние също ги подлагаме. (Правило I, Седми Вселенски Събор).

В Свещения манастир на Владичица Богородица Певковунойатриса, Кератей, 17/30.06.1937 г.

Благодатта Божия и безкрайната Негова милост чрез Иисуса Христа да бъде с вас, братя в Христа християни.

Смирен и последен сред епископите, пламенен пред бога молитвеник, † Врестенски Матей Светогорец“

Обаче, Митрополит Герман Димитриадски не отговаря на това послание. Той, заедно с митрополит Фризостом Флоринейски, продължава да проповядва еклезиологичната ерес, която противоречи на Синодалното Изповедание на Вярата от 1935 г.

На 5/18.07.1937 г. Епископ Матей адресира следното послание до Митрополит Герман Димитриадски, председател на Синода:

„ (...) Доколкото в хода на дискусиата за условията на това мое предложение, двама от членовете на Свещения Синод загубиха хладнокръвие и се нахвърлиха срещу мен, и доколкото заплахите и обидите не могат да намалят сериозността на моето предложение, имам чест да ви помоля да окажете любезност, колкото е възможно по-бързо, да свикате Синода и да дадете отговор на моето споменато предложение.

Ако, въпреки всички надежди, Свещеният Синод не пожелае да приеме условията на моето предложение в съответствие с предписанията на Божествените и Свещени Канони, а започне да упорства, та, със скръб, изразена в посланието от 8/21.06.1937 г. по повод много сериозния въпрос за повторното миропомазание без да

съм в сила да нося бремето на такова решение, се смятам за задължен, като Православен Архиепископ, да преустановя с вас всяко духовно общение, за да не се окажа виновен в страшния ден на Съда, като пренебрегнал Божествените и Свещени Канони. Но, надявайки се, че Светият и Свещен Синод ще пожелае да преразгледа своето решение и ще даде разрешение на въпросите, посочени в моето предложение, както заповядват Свещените Канони и че ще пожелае със синодално окръжно послание да върне разколебаното доверие на православната пълнота към нашия Свещен Синод, ще очаквам до следващия понеделник, 13 число на този месец, вашия писмен отговор на моето предложение.

Ако Светият и Свещен Синод не приеме условията на моето предложение до този срок, мълчанието ще считам за отхвърляне на предложението ми и във връзка с това ще прекратя всякакви отношения с вас и ще определя своята по-нататъшна позиция.

В свещения манастир на Владичица Богородица Певковунойатрисса, Кератея, 5/18.07.1937 г.

Смирен и последен сред епископите, пламенен пред Господа молитвеник,

† Врестенски Матей Светогорец“

Обаче това послание също остава без отговор. Когато монахът Марк (Ханиотис) моли митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски по надлежен начин да разяснят своето ново учение с писмо, тези двама митрополита заявяват: „Светото Мирово, което е осветено от Църквата на Вселенския Патриархат, е запазило цялата своя благодатност и осветяваща сила, даже ако е било благословено от Патриархата след календарното нововъведение.“

На 5/18.07.1937 г., тъй като митрополит Герман Димитриадски, Председател на Синода, продължава да проповядва еклезиологичната ерес, отричайки изповеданието от 1935 г., Епископ Матей пише второ послание, в което той се отделя от общение с митрополит Герман. Епископ Матей пише:

„И доколкото до този момент не ми е даден никакъв отговор и имайки предвид правило 15 на така наречения Двукратен Събор, съгласно което: „Отделящият се от общение с предстоятеля заради някаква ерес, осъдена от Светите Събори или Отци, тоест, когато той проповядва ерес всенародно и учи на нея открито в Църквата, такива дори и да се оградят от общение със споменатия епископ преди съборното разглеждане, не само не подлежат на установената от правилата епитимия, но и са достойни за чест, подобаваща на православни. Защото те са осъдили не епископи, а лъжеепископи и лъжеучители и не с разкол са пресекли единството в Църквата, но са побързали да опазят Църквата от разкол и разделение.“ И второ: Доколкото в последния отговор, който вие дадохте на високопреподобния монах Марк Ханиотис, свършено ясно обявявате, че тайнствата, извършвани от новостилци, са действителни и имат Божествена Благодат и че в бъдеще ще продължите да поддържате духовно общение с нововъведенската разколническа църква на Гърция, (...), затова излизаме с решение:

Да изразим най-дълбока печал на вас и всички ваши последователи заради внезапното отстъпване от първоначалните си изповедания и заявления, въпреки всички очаквания;

Да прекратим с вас и всички ваши последователи всяко духовно общение, докато Господ Бог не пожелае да ви просвети, за да се върнете към своето начално Изповедание на Вярата и да запазите точността на Свещените Канони и Предания на Църквата, без да следвате така наречената благост, икономия и снизхождение, като не можете да носите бремето на едно такова ваше решение и за да не окажете виновен в страшния ден на Съда като пренебрегнал Божествените и Свещените Канони, привличайки върху себе си проклятията и анатемите на Светите и Богоносни наши Отци;

Отказвам се от всички подписи до днешния ден, поставени под деянията и останалите документи на заседанията на Синода с вас и също ви моля да отмените моето участие във вестник „Гласът на Православието“.

Матей Врестенски“

И така, следствие на това, че митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски се отказват от истинското Изповедание и отпадат в ерес, Епископ Матей Врестенски огражда Църквата от вътрешно разделение, като противостои и осъжда тяхната еклезиологическа ерес, и се отделя непосредствено от тях, които проповядват това злославие. Това напълно канонично и православно деяние Епископ Матей обосновава в Канона, посочен в началото на посланието.

На 9/22.09.1937 г. митрополит Хризостом пише писмо на Епископ Герман Кикладски, в което, покрай другото, той твърди, че осъждането на Григорианския календар от Всеправославните събори от 1583, 1587 и 1593, „Се отнася, до латиняните, които са приели новия календар изцяло, докато архиепископ (Хризостом Пападопулос – бел.ред.) е приел от него половината, прилагайки го за неподвижните празници, но запазвайки стария стил за Пасха и подвижните празници, за да избегне това осъждане.“

С това заявление митрополит Хризостом потвърждава вярването си, че решенията на Всеправославните събори, състояли се в миналото, не се отнасят до днешните Новокалендарци на Гърция. Обаче, ако тая теория е истинска, защо тогава митрополит Хризостом се отделя от официалната новокалендарна църква? Съгласно Каноните, оправданието за прекратяване на общението с предстоятеля на църквата може да бъде само „заради някоя ерес, осъдена от Светите събори или Отци“ (15 Канон на Втория Събор). Ако, съгласно митрополит Хризостом Флоринейски, да е възможно гръцките новокалендарци никога да не са попадали под осъждането на Всеправославните събори, то няма никакво каноническо оправдание за него да прекрати общението с новостилния Архиепископ.

И друго свидетелство, изобличаващо Хризостом Флоринейски, това е фактът, че прекратявайки общението с официалната новокалендарна църква на Гърция, митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски и Хризостом Закинтски, са направили следното заявление, за да оправдаят отделянето си от обновленческия Архиепископ Хризостом Пападопулос със Синода:

„Доколкото управляващата йерархия на Гърция, въпреки че упорито настоява, че не е докоснала канона, касаещ Пасха и че празнува Пасха по стария календар, тя, независимо от това, с едностранното въвеждане на Григорианския календар, не е могла да избегне нарушението на този канон, когато е изменила календара на годишния цикъл на Неделните Евангелски четения, пост, и други църковни

служби, които неразривно са свързани с този канон, установен от Първия Вселенски събор.“

За това със своето по-късно заявление, че е възможно решенията на Все-православните събори „да се отнасят до латиняните, които са приели новия календар изцяло, докато Архиепископ (Хризостом Пападопулос – бел.ред.) е приел от него половината, прилагайки го за неподвижните празници, но запазвайки стария стил за Пасха и подвижните празници, за да избегне това осъждане“, митрополит Хризостом отхвърля самата причина за своето оправдание за отделянето си от официалната новокалендарна църква на Гърция през 1935 г.

На 14/27.09.1937 г., в отговор на неправославното учение, изразено в писмото на митрополит Хризостом Флоринейски, Епископ Герман Кикладски издава следната енциклика, адресирана до верните и истински православни християни:

„И така, ние сме принудени да се отделим от тези двама йерарси, Герман, досега Димитриадски и Хризостом, бивш Флоринейски, и да прекъснем всяко свещено общение с тях, защото те са потъпкали и отхвърлили далеч всичко, което в началото са проповядвали в присъствието на хиляди души в Колона. Те, „Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски), са паднали в същата тая категория, както и новокалендарците непосредствено, доколкото, от една страна, те приемат тайните на последните като имащи сила, а от друга страна ни забраняват да характеризираме така наречената Църква на Хризостом Пападопулос Атински като разколническа, (даже при това, че е Държавна църква), ясно нарушила Каноните на Светите Апостоли, решенията на Светите Седем Вселенски събора, ученията на Светите Богоносни Отци и Свещеното Предание на Църквата. Те са встъпили в общение с новокалендарците, за да служат на техните обществени интереси.

14/27.09.1937 г.

† Герман Кикладски

На 19.09./02.10.1937 г., Епископ Герман Кикладски пише още едно писмо на митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски. В това писмо Герман Кикладски пише, че поради умело представени нововъведение и канонически нарушения на правилата от страна на митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски, той не може повече да има общение с тях, съгласно Апостолските правила (канони 45, 46, 65 на Светите Апостоли и т.н.). С прискърбие Герман Кикладски обявява, че митрополитите Герман и Хризостом са се отделили от Църквата на Истинските Православни Християни. Той добавя в своето писмо, че нарушенията на каноните на споменатите правила на Вселенските събори и Светите Богоносни Отци по никакъв начин не стават „без по-нататъшни последствия“ и че признаването на разколническата и еретическа църква на Атински Хризостом Пападопулос последователно води до признаване на решенията относно заплахите от страна на новостилната йерархия на митрополитите Герман и Хризостом, по силата на които те са низвергнати в разряда на прости монаси. Той пише на митрополитите Герман и Хризостом, че признаването на тайнствата на новостилната църква се явява като тяхно желание да се възстановят в своите предишни митрополии. В писмото се казва, че след излизането от Свещения Синод на Истинските Православни Християни на митрополитите Герман и Хризостом, само те, (Матей Врестенски и Герман Кикладски), продължават да остават единствените двама митрополити, и че Герман

Димитриадски и Хризостом Флоринейски не се явяват Синод и още повече – първоначалния Синод, състоящ се от седем митрополита. Герман Кикладски пише, че доколкото Митрополитите Герман и Хризостом са станали едно със схизматиците, той преустановява общението с тях, защото те не се връщат от своето злославие към Православната Вярa.

На 5/18.10.1937 г. Епископите Герман Кикладски и Матей Врестенски пускат енциклика, адресирана до цялото духовенство и верните истински православни християни. В тая енциклика, адресирана до „възлюблените чада в Господа, благочестивейшите йеромонаси, свещеници, дякони и всички истински православни християни,“ двамата йерарси ги молят от името на Единия Истински в Троица Бог внимателно да се запознаят с енцикликата, за да разберат причините, поради които те се отказват от общение с Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски. Те напомнят на верните, че през 1935 г. трима йерарси обявяват, че църквата на Хризостом Пападопулос Атински става разколническа, тъй като е нарушила Свещените Апостолски канони, решенията на Седемте Свети Вселенски Събора, учението на Светите Богоносни Отци и Свещеното Предание и затова губи благодатта на Светия Дух, и че тайнствата на схизматици и обновленци нямат освежаваща благодат, съгласно Свети Василий Велики и всички Богоносни Отци. За съжаление, двамата йерарха Герман и Хризостом и техния епитроп Григоропулос, в църквите в Атина, Халка и Тива и други (църкви), проповядват, в пълна противоположност на първоначалното изповедание, че църквата на Хризостом Пападопулос Атински е „действителната“ Църква и че тайните на тая разколническа църква имат освежаваща благодат и че затова е възможно новостилните младенци, които идват в нашите църкви да не бъдат миропомазвани с истинско миро и че е допустимо за верните да посещават новостилни църкви за молитва и приемане на Светите Тайнства съвместно с новостилци.

Тогава, по каква причина, питат в енцикликата Матей и Герман, ние пътешествуваме на далечни разстояния един или два дена, за да служим в старостилни църкви и не служим в намиращи се наблизо новостилни „църкви“? И къде е чистотата, и къде е профанацията на чистотата, къде е истината и къде – лъжата? Защо сме длъжни да стъпчем Свещените канони и Свещените Предания? И за какво тогава ние бяхме незаконно осъдени и незаконно заточени, ако можем да приемаме тая църква, която е станала разколническа, за „действителна“? Тогава ние би трябвало също да приемем нашето низвергване и заточение и да останем прости монаси?

Йерарсите питат: Как е допустимо за бившия Хризостом Флоринейски да нарече виновника за гибелта на много души, разколническият патриарх Мелетий Метаксакис, „приснопометен“ в официален документ? Него, Мелетий Метаксакис, който подобно на Велиар, руши Православието и Църквата Христова, Хризостом Флоринейски нарича „приснопометен“? „И с думи и с дела - се казва в енцикликата – двамата йерарси: Герман Димитриадски и бившият Хризостом Флоринейски повредиха нашата Свещена Борба и ни поставиха пред необходимостта твърдо да пазим всичко, което сме проповядвали от самото начало с думи и дела. Ето, поради тия причини, и особено поради това, че в своите речи и писмени документи йерарсите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски приемат тайнствата на злославните и разколнически обновленци като действителни и че те не признават църквата на богохулника и отстъпника Хризостом Пападопулос за схизматична и по тоя начин отхвърлят първоначалното Изповедание на Православната Вярa, ние бяхме принудени, заедно с цялото наше

духовенство, особено с атонците-агиорит, да се откажем от общение с Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски. Не по егоистични и материални причини, а с ужасна болка в нашите сърца и с огромна печал и мъка, заради Свещената Борба за Православието, тоест, не заради лични страсти и материални изгоди, а по въпросите за отеческата Вяра, която се намира в опасност и Свещеното Предание.“ Така завършват своята енциклика от 5/18.10.1937 г. Герман Кикладски и Матей Врестенски.

Множество други големи и значителни общини на И.П.Х. на Гърция също изразяват своя протест към митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски. Например, истинските православни християни на Крит обявяват своята подкрепа на епископ Матей Врестенски още през септември. И те тогава са благословени с удивителното явяване на Светия Кръст на небето на 14.09.1937 г. Това явяване е подобно на чудото, което става близо до Атина през 1925 г. Истинските православни християни на Крит по такъв начин получават знак свише, че са на верен път и че са под Божия покров (митрополит Калиопий – „Та Patria“, шесто издание, Пирея, 1984, стр.67-74-гръцки; и Кирикс – Гнисион Ортодоксон“ – септември, 1987 – „Петдесетата годишнина на чудото“ – гръцки). Множество общини по цяла Атика, континентална Гърция, Македония и гръцките острови също обявяват от самото начало своята подкрепа на Епископ Матей Врестенски.

На 10/23.10.1937 г. в Атина се свиква Събор, на който двамата йерарси право стоящи в Истината и старшето духовенство с тях официално обявяват, че Флоринеите „със своите богохулни заявления против Светия Дух отпадат от истинското Изповедание на Православната Вяра. На събора отново е потвърдено, че тайнствата на новокалендарците, а също и мирото на Вселенския патриарх, което е благословено след 1924 г. са лишени от святост и благодат.

На 11/24.10.1937 г. общината истинските православни християни на Каламата-Месиния изразява своята твърда подкрепа на първоначалното изповедание на вярата и истинските йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски. Документът е подписан от архимандрит Хризостом, йеромонах Феодул (и двамата по-късно с нетленни мощи), изцяло от цялото монашеско братство на големия манастир Панаголаки и от цялото духовенство на истински православните християни – жители на района Каламата-Месиния.

На 22.10./04.11.1937 г. общината на истинските православни християни на Коринт, съсредоточена около две монашески общини – Благовещенска и (чиноначальников), под духовното ръководство на архимандрит Мойсей, (намерен по-късно с нетленни мощи) обявява своето отделяне от Флоринеите и се обръща за духовна подкрепа към истинските православни йерарси, Герман Кикладски и Матей Врестенски. Сред тях, които подписват документа е и йеромонах Каллист (Макрис), бъдещ митрополит Коринтски.

На 9/22.11.1937 г. митрополит Хризостом Флоринейски изпраща следното „пророчеството“ относно възстановяването на православния календар в писмо до Епископите Герман Кикладски и Матей Врестенски:

„... Бъдете уверени, че тържеството на православието в най-близко време всенародно ще се прослави в митрополията на гръцката църква чрез истински православното и патриотично желание на богохранимия крал и велик председател на гръцката държава, и всички истински православни гърци справедливо ще

приемат венеца на радостта и славата, освен вас и вашите малобройни привърженици, и вие, като юродивите деви, ще се озовете извън брачния чертог и напразно ще оплаквате лишаването (си) от тая духовна радост и веселие.“

Да обърнем внимание, че в даденото заявление митрополит Хризостом Флоринейски разглежда печално известния крал - масона и президент-либерала като „истински православен“, а в същото време верните на Светото Предание, тоест, Епископите Герман и Матей и техните последователи - като юродиви безумци и отстъпници.

На 10/23.11.1937 г. „Гръцкото общество на Истинските Православни Християни, най-голямото гръцко старостилно общество, основано през 1925г. и съсредоточено в Атина и Пирея обявява отделянето си от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски, заради еклезиологическата ерес на последните и приемането на истинските православни йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски („Кирикс Гнисион Ортодоксон“, 1981, стр.209-210).

На 14/27.01.1938 г. монасите-зилоти на Атонския скит на Света Анна изпращат послание на митрополит Хризостом Флоринейски, в което обявяват, че повече не го признават и че ще търсят покровителството на истинските йерарси Герман Кикладски и Матей Врестенски („Кирикс Гнисион Ортодоксон“, 1981, стр.211-213).

На 15/28.01.1937 г. Атонските монаси-зилоти свикват събор, на който те рязко се разграничават (отделят) от митрополитите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски заради еклезиологическата ерес на последните. В своето послание Отците-зилоти характеризират Флоринейските йерарси като „отчуждили се пастири, вълци в овчи кожи, разорители на нашата Свещена борба, губители на нашите души и врагове на Бога и неговата Църква.“

През февруари 1938 г. събранието на Отците-Атонити, служещи в Гърция, изпраща енцикликата на верните Истински Православни Християни, потвърждавайки гореспомената енциклика на Атонците-Зилоти.

Ще приведем тук и това, което пише в отговор Хризостом Флоринейски, за да се убедим, че упреците на Матей Врестенски против него са съвършено справедливи.

Ето писмото на Хризостом Флоринейски до монаха Марк Ханиотис, юни 1937 г.:

„Ако някоя поместна църква падне в заблуждение, изцелимо по Свети Василий, каквото се явява календарното заблуждение, архиереите могат да се отделят и да прекъснат духовното общение с тая църква, за да не бъдат участници в това заблуждение, но нямат право да провъзгласяват тая църква за разколническа, което се явява изключително право на Всеправославен вселенски събор. В такъв случай, тя, прекъсвайки до съборното разискване общението си със заблудената църква я призовават пред Православен или Вселенски събор, за да я върнат на пътя на Православието, и ако тя упорства в заблуждението си, след първото и второ вразумление Всеправославният събор да я провъзгласи за еретическа, ако заблуждението засяга догматическата страна, или за разколническа, ако засяга устава или административната страна на Църквата, именно това направихме и ние, като прекъснахме духовното общение с йерархията на гръцката църква заради заблужденията на календарното нововъведение и призовавайки я пред Всеправославния или Велик поместен събор, който единствен

е компетентен и правомощен да осъди заблудението ѝ и да я убеди да отстъпи от него или, ако упорства в него, да я провъзгласи за разколническа.

И така, известно заблудение, което не засяга пряко догмите на вярата, но се отнася за нарушения на каноните и църковните престъпления, изцелими по Свети Василий, прави заблудената църква разколническа потенциално, но недействително, докато някой Всеправославен събор не я осъди и обяви за действително разколническа (...).

Но нека да знае вашето преподобие, че Светото Миро сварено и осветено от Църквата на Вселенската Патриаршия има цялата благодат и осветяващо действие, даже ако е сварено от Патриаршията след въвеждането на календарното нововъведение. Това е така, защото за това новаторство са отговорни само лицата, влизащи в Управляващия Синод, които незаконно и антиканонически са приели нововъведението на църковния календар, но не – църквата на Вселенската Патриаршия, която е представлявана от цялата йерархия на Престола, която единогласно и в Светия Дух заседава и приема решения за някой църковен въпрос. (...) По този начин и в случай, когато Светото Миро е сварено от Вселенската Патриаршия след календарното нововъведение, неговата осветяваща благодат ни най-малко не се намалява, защото произтича не от антиканоничността и недостойнството на лицата, които извършват мироварението, а от силата на църквата и православната идея на църквата, която тия лица представляват.“

Писмо на Хризостом Флоринейски до Герман Димитриадски, 17.10.1937г.

„Господин Председател, (...) Окръжните послания на отпадналите епископи Врестенски и Кикладски следва да оставите без внимание, тъй като те са ни осъдили по користолюбиви причини, бидейки не в сили да търпят нашата за незаконните хиротонии и други техни престъпления и са застанали на страната на стария управленчески съвет на Манесис и Гунарис, които до вчерашния ден и сами са наричали спекуланти и своеволници. Като предлог за нашето осъждане те са намерили причината, че ние сме се отказали да позволяваме повторно миропомазание на децата, кръстени от новостилни свещеници, следвайки забраната на божествените и свещени канони и че сме се отказали да обявим за еретически и разколнически новостилните църкви, а техните тайнства – за нямащи сила. Но главната причина за тяхното осъждане, за Свети Врестенски произтича от това, че ние сме му попречили да се възползва от Свещената ни борба за собственото му обогатяване, а за Свети Кикладски е това, че сме му забранили да извършва незаконни хиротонии на йереи и дякони не заради служене на нашата Свещена борба, а заради създаването на собствена партия и завоюване управление на борбата. Те двамата, отхвърлили всяка спирачка на съвестта и страх Божий, пристъпват към публикуването на окръжно послание до Истинските Православни Християни и се опитват с лъжа и долни клевети да ни представят като дезертъри и предатели на борбата, защото ние не искахме, пренебрегвайки божествените и светите канони, да обявим гръцката църква за разколническа и тайнствата ѝ – за нямащи сила, и да осъдим на духовна смърт пет милиона гръцки братя, които чистосърдечно следват новия календар, и да влезем в противоречие с останалите православни църкви на Йерусалим, Антиохия, Русия, Сърбия, Полша и т.н., които не само не прекъснаха църковното общение с новостилните църкви, но и съслужат с техните служители. И това е затова, защото новостилните църкви не са провъзгласени за разколнически от Всеправославен събор, който единствен е в право по Свещените канони да ги осъди и обяви за разколнически, ако не отстъпят от заблудението на новия календар. Право да провъзгласяват отделни лица и

църкви за разколнически, Божествените и Богоносни Отци на Вселенските събори не са дали нито на отделни лица, нито на поместни църкви, а на Вселенски събор, който представлява Съборната Православна Църква и решенията на който се изнасят по вдъхновение на Светия Дух. По тая причина ние, почитайки каноните и определенията на Вселенските събори, се отказваме да обявим Гръцката църква за разколническа и се ограничаваме само с разрив в църковното общение с Архиепископа Атински и с неговите единомишленици – архиереи, за да не бъдем съпричастни с календарното нововъведение. И ние направихме това съгласно 15 канон на Двукратния Вселенски събор, който дава право само да се прекъсне църковното общение с нарушаващите преданията до съборното решение, с което единствено се обявяват отделни лица и църкви за разколнически и тайнствата (им) – за нямащи сила. Този наш отказ, основан на каноните и апостолските постановления, са намерили като предлог споменатите епископи, които, за съжаление, са стигнали до такава точка на морално падение, че авторитета на обществото на И.П.Х. под председателството на Манесис и Гунарис, поставят по-високо от нашия авторитет, които в продължение на 35 години нищо друго не сме правили освен да обявяваме догмите на Православието и правилно са прилагаме словото на Божествената истина. Но главният мотив, който ги подбужда да ни осъдят, е стремежът да се освободят от всякакъв контрол от наша страна и свободно и в невежество да използват нашата Свещена борба под предлог на привидно благочестие. Доказателство за това, че те се занимават с демагогия и търсят слава и почести за сметка на борбата е това, че двамата приеха титли „митрополити“, макар че ние на хиротонията им дадохме титли "епископи" което само авантюристи и умствено и душевно неустойчиви хора могат безсрамно да правят. Безсрамна лъжа се явява също и това, което се говори, че протосингелът е пребил Кикладски на едно заседание на Синода, който вече два месеца не се е събирал, заради обструкцията на епископите (...) И накрая, съветваме вас и общината да имате пълно доверие към нас, които жертвахме всичко, заради нашата Свещена борба.

17.10.1937 г.

† Бивш Флоринейски Хризостом

Писмо на Хризостом Флоринейски до Герман Кикладски от 9.11.1937 г.

„До боголюбезнейшия Епископ Свети Кикладски, господин Герман (...) Ваше боголюбие, като доктор по богословие и завършил университет, несъмнено не можете да не знаете следните елементарни и фундаментални елементи на учението на Православната Източна Църква. Църквата Христова на земята са основали Божествените Апостоли, снабдявайки я и въоръжавайки я със силата Божия и Благодатта на Светия Дух, която се предава на вяращите чрез Светите Тайнства. Следователно, само те имат право връзват или да раз връзват, т.е. да провъзгласяват за еретическа или разколническа някоя църква, отклонила се от православната вяра и да я лишат от действията на Благодатта Христова и от освещаваща сила и действия на нейните тайнства. Това право, т.е., да основават и да премахват някоя църква, Божествените Апостоли са предали на своите ученици, а те – на своите приемници и така, с непрекъсвано приемство това право е преминало във властта на Едната Свята Съборна и Апостолска Църква. Съгласно това фундаментално начало на Православната Източна Църква, дадена църква само тогава има авторитет и тайнствата ѝ – освещаваща благодат и действие, когато е потвърдена или е призната от Съборната Православна църква, и едва тогава губи своя авторитет, а тайнствата ѝ – освещаващата сила и действие,

когато заради някакво злославие бъде обявена за еретическа или разколническа от страна на цялата църква, узаконяването на чиито съждения и окончателното решение изнася Вселенският или Всеправославен събор.

По отношение на това, несъгласно се явява от една страна протестантската църква, която дава на отделни лица правото на истинска и правилна вяра, чието частно мнение и разбиране на тайните на вярата може да служи като пробен камък на божествената истина и, от друга страна, латинската църква, която дава това право само на висшия понтифик на католическата църква, папата, чието мнение, изказано от катедрата по въпросите на вярата, представлява непогрешим критерий на божествената истина и правоверие. Поради тая причина, латинската църква определя като догма папската непогрешимост, когато той от катедрата говори по въпросите на вярата. Затова протестанства или латинства всеки или всяка поместна църква, която си присвоява правото на Всеправославния събор и заради някакво антиканонично решение на Управляващия синод обявява цялата тяхна църква за разколническа и да премахват нейните тайнства. В дадения случай каноните дават на отделни лица право само да отхвърлят епископа, излязъл извън границите на Преданията и да прекъснат всяко църковно общение с тях до съборното решение и да направят донос против него пред Всеправославния събор, който единствен е компетентен да го обяви за еретик или разколник. Това направихме и ние, постъпвайки по Божествените и Свещените Канони и особено по 15 правило на Двукратния Събор. А ако, отправяйки се на заточение, ние нарекохме Атинския Архиепископ разколник и Църквата на Гърция – разколническа, думата „разкол“ ние използвахме не в смисъла, в който от нея се ползва Църквата, за да обозначи отделянето от Православната Църква и следствие на това отчуждение – от Благодатта Христова и Тайнствата, а в смисъл, че Атинският Архиепископ с календарното нововъведение е отделил себе си и следващата го йерархия от останалите православни църкви при празнуването на празниците и пазенето на постите.

Това отделяне от Негово Блаженство и следващата го йерархия ни дава право да изразим нашето частно мнение, че Негово Блаженство и следващите го йереи, нарушавайки съзнателно единството на Съборната Православна църква в едновременното празнуване на празниците и пазенето на постите, са станали само потенциално, а не – действително, отстъпници от Божествената Благодат, защото се намират под проклетия и анатемите, наложени от Божествените Отци на Седемте Вселенски събора върху всички, които нарушават Преданията и които преместват вечните граници, установени от Отците. Но Негово Блаженство и единомислещите му архиереи само тогава ще станат и действително отстъпници от Божествената благодат и чужди на православния дух на тайнствата, когато Всеправославен събор, имащ единствен право на това по определеността на Православната Източна Църква, ги обяви за такива и действително – за разколници (...) За това, че Ваше Боголюбие добре знае този канонически и фундаментален принцип и че, следователно, лъже, когато се представя сякаш защитава истината и Православието с обявяването на Негово Блаженство Архиепископа за разколник и Църквата на Гърция – за лишена от Божествената Благодат на тайнствата, свидетелства това, че в хода на дискусиата на последното заседание на Синода по повод повторното миропомазание, е застанало на моя страна и даже остро е осъдило противоположното мнение на своя сътрудник – Свети Врестенски, с когото най-после е стигнало и до лично стълкновение, наричаки го „търговец с Христа“. Нататък, Ваше боголюбие, в църквата „Преображение“ рязко е осъдило повторното миропомазание, разяснявайки в своята проповед смисъла на тайнството

на Светото Мирово и точно охарактеризирайки като антиканонично неговото повтаряне от страна на старостилните йереи (...) Също, лицемери и безсрамно лъже Ваше Боголюбие твърдейки, че не е нужно и е излишно свикването на Всеправославен събор или на Велик поместен събор за законно и окончателно осъждане на календарното нововъведение на Архиепископа, тъй като Всеправославните събори от 1583, 1587 и 1593 г. са осъдили Григорианския календар. Това е затова, защото Вие отлично знаете, че споменатите Събори действително са осъдили Григорианския календар, но това осъждане касае латиняните, които са приели изцяло новия календар, докато Архиепископът го е приел наполовина, прилагайки го за недвижимите празници, но запазвайки стария стил за Пасха и подвижните празници, за да избегне това осъждане. И така, това нововъведение на Архиепископа, който е приложил Григорианския календар само за неподвижните празници, а не – за Пасха, заради което преди всичко е осъден Григорианския календар като противопоставящ се на седмото апостолско правило, се явява въпрос, който за пръв път възниква в историята на Православната църква. Следователно, свикването на Всеправославен събор не само не е излишно, както от триножника е изказало своето мнение като втори папа Ваше Боголюбие, но е необходимо за каноничното и законно решение на този въпрос. Ваше Боголюбие е стигнало до такова безумие, че е дръзнало да проговори силно с нагъл език, че ние сме оставили знамето на борбата и сме го предали на Атинския Архиепископ. Ние, Боголюбезнейши, сме влязли в тая борба под знамето на връщането на отеческия календар в Църквата, поставяйки за главна цел не стабилизацията и продължаването на църковното разделяне, а успокояването на църквата и обединяването на християните в празнуването на празниците.

А когато ние издигнахме това съединяващо знаме на Православието, ние веднага обявихме, че не само ще подкрепим православния авторитет на Вселенската патриаршия и Гръцката църква, подронен от новаторите, но и че ще ограничим крайностите, в които би се отклонила старостилната борба, оставена без пастирско ръководство, докато я възглавяваха светогорските свещеници, лишени от богословско и каноническо образование и пристъпващи антиканонически към повторно миропомазание на новостилните деца в ущърб на борбата и за дискредитиране на нейния православен авторитет.

И това знаме ние не само не оставихме, но и украсихме и прославихме и в триумф със силата Христова в най-близко време ще го издигнем на Православния Акропол на Вселенската Патриаршия и Гръцката църква. Да, боголюбезнейши. Ако е започнала да свети зарята на триумфа на Православието на хоризонта на Гръцката църква, то това, заедно със силата Христова и благодарение на православно, християнско и наистина архиерейско отношение, което ние сме запазили към официалната Църква и Държава, не побоявайки се да застанем в защита на своите архиерейски права и въпреки използваната против нас сила, е за да не оставим и да не изменим на славното и честно знаме на Православието и нашата Православна вяра и изповедание. Но вие, боголюбезнейши, с вашия съотстъпник Врестенски (Матей), заслепени от славата на епископската степен, въстанахте против нас, поради самовластие и сатанинска гордост именно в критичния момент на борбата, за да разделите единството и православно движение и по тоя начин да попречите на победата на триумфа на Православието. Но бъдете уверени – тържеството на Православието в най-близко време всенародно ще се прослави в митрополията на Гръцката църква с истинското православно и патриотично желание на богохранимия крал и велик председател на Гръцката държава и всички истински православни гърци справедливо ще

приемат венеца на радостта и славата, освен вас и вашите малобройни привърженици, и вие, като юродивите деви, ще се окажете извън брачния чертог и напразно ще оплаквате лишаването си от тая духовна радост и веселие.

И аз, боголюбезнейши, Ви говоря това за последен път, за да има правда (буквално: за удовлетворяване на правдата) и моля Бог, с Неговата безкрайна милост и дълготърпение, да ни прости огромния грях, който извършихме като ви издигнахме в епископски сан, а вас да ви умъдри и насочи към спасителния път на разума и покаянието и едновременно да награди и нашата свещена борба с връщането на отеческия календар за слава на Христа и Православната Негова църква.

Подпис: Бивш Флоринейски Хризостом“

Писмо до Министерството на религията от герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски, декември 1937 г.;

Копие до синода на Църквата на Гърция

„Желаното от всички умирение на църквата е възможно да бъде достигнато с помощта на неголяма комисия, съставена от двама Синодални архиереи (на новостилната църква – забележка), упълномощени за това от Управляващия Свети синод – архиереите Димитриадски и бивш Флоринейски, и двама представители на вашето правителство, при следните условия:

Всички обвинителни съдебни решения, с които по календарния въпрос са низвергнати клирици от различни степени да се анулират и да се считат сякаш не са били и те незабавно да се върнат на своите степени, а след окончателното решение на въпроса – и на своите позиции.

Извършените от нас хиротонии на епископи да бъдат признати за действителни, каквито и се явяват съгласно Каноните. А от епископите Христофор Хадзис и Поликарп Лиосис, да бъдат предадени в разпореждане на Църквата, а Герман Варикопулос и Матей Светогорец да бъдат обявени за виновни пред Управляващия Свети Синод за антиканоничните и беззаконни постъпки и за обявяването им против нас и официалната Църква, извършени от тях поради безразсъдство, а около десет йерейски хиротонии, извършени с наше позволение и наше решение за религиозните нужди на старостилците, да бъдат признати за действителни.

Приемането на новия календар от йерархията да не се счита за окончателно и подлежащо на изпълнение, а временно и подлежащо на оспорване или одобрение от страна на бъдещия Светогорски Предсъбор съгласно, впрочем, с енцикликата от 1931 г. на Вселенската патриаршия, изпратена до всички църкви.

Да бъдат свободни и негонени всички клирици от различни степени и миряни, следващи стария календар до окончателното и пълноценно решаване на въпроса от страна на Предсъбора.

За краен срок за свикване на Предсъбор да бъде определена настъпващата Велика четиридесетница и, ако е възможно, първата неделя на Православието, така че следващата Света Пасха да ни завари съединени и всички да продължават да празнуват по един календар всички християнски празници.

От страна на Управляващия Свети синод да бъде определен и един от нас в качеството си на член на бъдещето представителство на Църквата на Предсъбора, за да бъдат изложени пред него и нашите възгледи по календарния въпрос.

Решението на Предсъбора, каквото и да бъде то, да бъде определено като задължително за нас и за йерархията и да бъде незабавно приведено в изпълнение от страна на Църквата съгласно Съборното послание на Вселенската патриаршия, която определя: „По отношение към някои по-прости и леки въпроси, по важни за живота на църквите, каквито се явяват въпросите на календара, пасхалията ... Предсъборът може да изрази мнение и за непосредственото и задължителното прилагане на неговите решения и до потвърждаването от Вселенския събор. Но за това е необходимо съгласието на всички представители с конкретно решение. Ако това липсва, не само за Църквите не може да има никакво задължение по отношение на Предсъбора, но и да няма едностранно прилагане в нито една от Църквите“ („Ортодоксия“, год. 6, ном. 72)

Да се анулира независимото Религиозно Общество на Истинските Християни като ненужно и църквите „Света Марина“ в Пирея, „Успение“ и „Трите Деви“ в Атина да бъдат предадени в юрисдикция на нас, законните представители на старостилците.

Да се предприемат всички необходими църковни мерки против клириците от различни степени и тия миряни, които, разбирайки Свещената борба за стария църковен календар като завладяване и възможност за користи придобивки, са преминали каноническите граници и са прибегнали към думи и постъпки, унижаващи православния авторитет на Църквата и способстващи за стабилизацията и продължаването на това разделяне на православните християни.

Ако по някаква причина до следващата Пасха не се събере Светогорският Предсъбор, то Управляващият Свети Синод е задължен със синодално решение да определи за Църквата използването и прилагането на стария календар за всички църковни празници съгласно духа на спомената патриаршеска енциклика, забраняваща едностранното прилагане на новия календар по Божествените и Свещени Канони и особено – 56 правило на Шестия Вселенски събор, който определя така: „ За благо признано и сие, да церковь Божия по всей вселенной следуя единому чину, совершает пост“; съгласно Кралския указ от 1923 г., който определя следното: „Член 1, параграф 5 – „Остава в сила Юлианския календар в това, което се отнася до църквата и църковните празници.“ И накрая, съгласно конституцията, която изисква Православната Гръцка Църква да пази Божествените и Свещени Канони и Църковните Предания, както и останалите православни църкви.

Тъй като всичко това е прието от Светия Синод, ние, за да облекчим делото на всички желаещи мир в Църквата, оставаме в днешното църковно състояние до Пасха и ще избягваме всякакви нови хиротонии и църковни действия, които могат да засегнат авторитета на официалната Църква и да затруднят успокояването в Църквата и достигането на безопасно и здраво единство на християните, което се явява и цел на гореизложеното взаимно съглашение.

С най-голямо уважение и сърдечни пожелания,

Димитриадски Герман,

Бивш Флоринейски Хризостом.“

През 1942 г. Митрополит Хризостом Флоринейски изразява желание да излекува разкола между двата гръцки старостилни синода. Затова в същата тая година Епископите Герман Кикладски и Матей Врестенски пишат следното писмо на Митрополит Хризостом:

„Атина, 27.01.1942 г. До Преосвещеннейшия епископ Флоринейски Хризостом.

Преосвещеннейши, преди няколко дни, получавайки вашата покана да дойдем и да се посъветваме на 15/28.01.1942 г. за сериозни въпроси на нашата Свещена борба във вашата канцелария на улица „Халкокондили“ 7, ние ви предадохме послание чрез господин С., в което ви уведомихме, че, за да стигнем до общение с вас и със Свети Димитриадски, е нужно първо да се разрешат духовните причини за разделянето, които ни принудиха да ви отхвърлим. Доколкото, както ни уведомяват, Вие желаете единство, както устно заявявате пред народа, ние съвършено ясно ви заявяваме с това наше послание, че заседанията и разговорите са излишни, ако вие приемете по-долу приведените въпроси на вярата, които и предизвикаха разделянето ни, и от този момент ние ще бъдем вече единни и ще можем да се срещаме и заседаваме:

Че с приемането на папския календар Църквата на Гърция е станала разколническа.

Че тайнствата ѝ нямат сила.

Че Мирото ѝ няма освещаваща благодат.

Че децата на злославните, идващи в Православната църква, трябва отново да бъдат миропомазвани.

Когато обявите това на злославната църква чрез съдебния изпълнител, чиято призовка ни показахте и по тоя начин отхвърлите писмата си до Министерството на религията, и всичко това обявите по църквите, тогава нашето единство автоматично ще последва без заседания и обсъждания; ние ще очакваме вашия писмен отговор на тия наши въпроси в срок от осем дни, считано от днес.

С братско целование:

† Кикладски Герман

† Врестенски Матей“

Обаче митрополите Герман Димитриадски и Хризостом Флоринейски продължават да проповядват своята еклезиологическа ерес с още по-голям екстремизъм и отново отхвърлят и осъждат правоярващите епископи.

През 1943 г. митрополит Герман Димитриадски, председател на „Флоринейския“ Синод подава прошение да се възсъедини с Държавната Новокалендарна Църква, но прошеието му е отклонено. Митрополит Хризостом Флоринейски прекъсва общението с него, така или иначе. Но митрополит Герман Димитриадски продължава да служи като старостилен епископ чак до своята смърт през 1944 г. и по такъв начин митрополит Хризостом ръководи „Флоринейския“ Синод без да се намира в общение със своя синодален председател. След смъртта на митрополит Герман Димитриадски (който бил погребан от новостилците като епископ), болшинството негови последователи се присъединяват към митрополит Хризостом Флоринейски.

През 1944 г., след смъртта на митрополит Герман Димитриадски, двама от йерарсите-отстъпници, които предателски се били върнали в новостилната официална църква през 1935 г., Христофор Хадзис и Поликарп Лиосис, се присъединяват към Синода на митрополит Хризостом Флоринейски.

„Флоринейските“ епископи падат още по-дълбоко в своята еклезиологична ерес и я задълбочават, когато пускат официална синодална енциклика през 1944 г., в която потвърждават вярата си в законността на новокалендарните тайнства и заявяват следното истински верните на Светото Предание, които били удържали първоначалното съборно Изповедание на Вярата от 1935 г.

„Епископите парасинагози – (Матей Врестенски и Герман Кикладски), които имат различно от нас мнение (за новостилците), са паднали в разкола на протестанството, извършват тайнства на несъществуваща църква и са лишени от благодат...“

Има и друго красноречиво заявление на (отважното) Синод на митрополит Хризостом Флоринейски по проблема за благодатта: Новокалендарната „Майка-Църква“ се явява хранилище и източник на благодатта, докато в същото време епископите, които искрено и твърдо се придържат към Традицията на Отците, са безблагодатни разколници. Това е съвършено нелогична и напълно несветоотеческа теория по същество – същия този подход е приет от съвременното „Икуменистично Православие“. Икуменистите се отнасят към еретиците като към свои благодатни братя и в същото време наричат традиционните православни „безблагодатни безумци“.

На 14.11.1945 г. митрополит Хризостом Флоринейски заявява в статия във вестник „Елевтерия“ („Свобода“), че той никога „абсолютно в никакъв случай няма да посвещава епископи, защото, според него, старостилците не представляват църква, а по-скоро само „стража“ против иноверията на официалната църква. Това недопустимо заявление на митрополит Фризостом още повече задълбочава разкола между двата гръцки старостилни синода. Освен това, заявлението му да не посвещава повече епископи подлага на опасност самата перспектива за бъдещо гръцко старостилно движение, тъй като апостолското приемство може да се прекъсне и, в крайна сметка, духовенството би се свършило. Но точно такъв е бил плана на митрополит Хризостом Флоринейски. Той оценява старостилците просто като „движение“ в рамките на официалната църква и затова предполагал, че за гръцките старостилци не е нужна собствена йерархия в бъдеще.

Ето това позорно заявление на Хризостом Флоринейски, Поликарп Диавлийски и Христофор Мегаридски: „Елевтерия“ („Свобода“) 14.11.1945г.

„Старостилците отлъчиха парасинагогата“

„Бившият Флоринейски Хризостом, Мегаридски Христофор и Диавлийски Поликарп заявяват: „Категорично опровергаваме съобщението, публикувано в ежедневния печат, че уж ние възнамеряваме да извършваме хиротонии на епископи. Уверяваме църковните и държавни власти, че като съзнаваме напълно, че се явяваме само прости хранители за установяване от всеправославно значение, каквото се явява отеческия църковен календар, а не – представители на бунтуваща се църква, ние никога и в никакъв случай не ще пристъпим към такива църковни действия като хиротонии на епископи. Също с праведно негодувание опровергаваме, че уж в канцелариите на старостилците са се събрали 60 клирици

от нашата православна група, за да изберат кандидати за епископи. Също заявяваме, че ние, като религиозна организация, не принадлежим към нито една политическа партия или партийна групировка, но нашите действия имат чисто църковна цел.

Съобщаваме също на църковните и политически власти и на обществеността, че нашата православна и консервативна група няма никакво отношение и църковно общение със своеволниците епископи, Герман К. и Матей В., които сме осъдили за антиканоническите им действия, извършени без наше одобрение и, следователно, не носим никаква отговорност за тях, в това число и за извършваните от тях в бъдеще.“

Текстовете на важните исторически енциклики от 1944 г. на Хризостом Флоринейски и Матей Врестенски, ярко разкриващи позициите на двамата, са публикувани отделно – на Хризостом тук и на Матей тук.

Лъжливата еклезиология на митрополит Хризостом го води към други странни надежди и съждения. През 1944 г. в своя „Меморандум за бъдещия Всеправославен събор“ той пише:

„Триумфът на Църквата Христова (в СССР) е достигнат с всемогъщата сила Христова, Който, като свои средства и органи използва забележителния ръководител Сталин и неговите великолепно съратници, политици и генерали. Това е „изменение на десницата на Всевишния“ (Пс. 76, 11).

Митрополит Хризостом Флоринейски се надява, че Московският събор, (планиран за 1947 г., но състоял се през юли 1948 г.), който е проведен с цел – признаването на Сергианската московска патриаршия от всички поместни православни църкви, ще обсъди и успокои календарния проблем. Тия заявления и надежди на митрополит Хризостом обаче са съвършено неприемливи за Истинските Православни Християни на Русия, които понасят ужасни гонения от безбожните комунисти и отиват в катакомбите или зад граница. Всяко хвалебствие на комунистическия режим и особено от страна на духовната власт не може да бъде оценена иначе, освен като предателство и сергианска ерес.

Невъзможно е да се предположи, че митрополит Хризостом Флоринейски нищо не е знаел за комунистическите злодеяния, тъй като в Гърция от края на 40-те години тече гражданска война и в крайна сметка един известен Истински Православен свещеник в Гърция, йеромонах Йосиф (Антониу) Ксилокастрон умира от мъченическа смърт от ръцете на комунистически партизани. Фактически, митрополит Хризостом Флоринейски пише хвалебствията си към Сталин и Сергианството в средата на Гръцката гражданска война, а в същото време Епископ Матей Врестенски пише:

„... във времето, когато проклетата и безбожна комунистическа партия на Гърция (КПЕ) пролива гръцка кръв. Това е празник начало на убиенето на човечеството. В продължение на период от 12 години, ако те (Флоринеите) твърдят, че са вземали участие в Свещената борба, те не са написали дори една единствена невзрачна статия или брошура и при това, те даже не са казали в църквата нещо против безбожния комунизъм; а в същото време ние („Матеевци“), предвиждайки опасността от самото начало, пишем и изповядваме и проповядваме против изменническия и антинационален комунизъм...“

През 1948 г., тъй като митрополит Хризостом Флоринейски категорично отказва да вземе участие в новите хиротонии на епископи, изпълнявайки обещанието си към новокалендарната йерархия, Матей Врестенски еднолично извършва ръкоположение на архимандрит Гедеон Пасиос за Епископ Тримифунтски. Ние привеждаме по-долу документи, в които ясно се обрисуват причините, поради които Врестенски Матей е решил да извърши тия хиротонии.

ДЕЯНИЕ ПЪРВО

В свещения и честен богородичен манастир на Пресвета Богородица Певковунойатрисса в Кератея, Атическа, днес, 26.08. на спасителната 1948 г. от Христа, в сряда, 10 ч. (по полудни), събралите се следни архиереи, йеромонаси и игумени на манастири:

Високопреосвещени Епископ Врестенски г-н Матей

Протосингел – протойерей Евгений Томброс

Архимандрит Гедеон Пасиос, проигумен

Архимандрит Герасим Пулупатис, игумен на светия манастир „Евангелистрия каламская (скит Пангулаки)

Архимандрит Феодул Анагностопулос, игумен на Светия манастир на Честния Предтеча в Корона Месинийска

Архимандрит Константин Александропулос, приходской свещеник на Н. Елветия

Архимандрит Паисий Папагеоргиу, приходской свещеник в Перистерии

Архимандрит Герман Петалас, приходской свещеник в Маркопулос Атически

Архимандрит Каллист Макрис, брат в Светия Манастири „Свети Архистратизи“ в Атики Коринтски

Свещеник Спиридон Хадиарис, приходской свещеник на Светия храм „Свети Константин и Елена“ в Агнантеро, Кардица

Свещеник Евстатий Марандос, приходской свещеник Халкидски

Йеромонах Лука Караискос, Свети Манастир „Преображение на Спасителя“ в Крониза, Кувара Атическа

Атанасий, йеромонах на същия манастир

Дамиан, йеромонах на същия манастир

Василий, йеромонах на същия манастир

Прокопий, йеромонах на същия манастир

Георгий, йеромонах на същия манастир

Йоасаф, йеромонах на същия манастир

Мойсей, монах, игумен на светия манастир „Свети Архистратизи“ в Атики Коринтски

и обсъдили състоянието на нашата Свещена борба относно хиротониите на нови епископи и неизброимата и постепенно увеличаваща се вреда, която нанася на нашата Свещена борба топлостуденото отношение на архиереите, мислещи различно от нас – бивш Флоринейски Хризостом и останалите негови сътрудници, които ни най-малко не желаят единство с нас и усиляване на нашата Свещена борба посредством хиротонията на нови епископи, заради което им омръзнахме с послания и други духовни средства, както е известно на всички И.П.Х. на Гърция, ние единогласно РЕШИХМЕ следното: Високопреосвещеният Епископ Врестенски Г.Г. Матей да пристъпи към хиротония на нови епископи, тъй като другите псевдоепископи на И.П.Х. на Гърция не се събират нито да изповядат Православието, нито да се присъединят към нас и не се съгласяват да извършат хиротония. Ние му предаваме правомощия сам да извърши избор на лица и тяхната непосредствена хиротония съгласно Божествените и Свещени Канони и заключенията на специалистите канонисти, а също и съгласно практиката на цялата Църква Христова, която е приела във време на нужда, (което и сега има място), такава икономия, както ние не отдавна чухме от нашия протосингел Евгений Томброс, който във връзка с това подробно е изложил въпроса за действителността на едноличната хиротония на епископа съгласно законите на Православната ни Вярa. Тоест, хиротонията, както по-горе казахме, ще се извърши по икономия, над първия ръкополагаем Епископ, докато останалите ще се извършат по форма каноническа от двама епископа, трима и т.н. Това решение взехме след съвещание в Светия Дух и по Негово вдъхновение и (наитие), за да се усили нашата Свещена борба, която, както виждаме, се намира в опасност да осиротее и да остане без православни епископи.

Участници на Светото събрание на Църквата на И.П.Х. на Гърция.

Следват подписи.

ИЗБИРАНЕ НА АРХИМАНДРИТ ГЕДЕОН ЗА ЕПИСКОП НА ТРИМИФУНТ КИПЪРСКИ

ДЕЯНИЕ ВТОРО

В Свещената и честна богородична Обител на Пресвета Богородица Певковунойатрисса в Кератея, Атическа, днес, 28.08.1948 г., петък, в 5 ч. (по полудни), временният Свещен синод на Църквата на И.П.Х. на Гърция, състоящ се от: Председател – Високопреосвещеннейши Епископ Врестенски Матей и членове: 1. Протосингел г.Евгений Томброс, протойерей; 2. Архимандрит Гедеон; 3. Йеромонах Атанасий, и 4. Йеромонах Каллист, брат на Свещения манастир „Свети Архистратизи“ в Атикии Коринтски, събирайки се на заседание за избиране на епископ на Тримифунт Кипърски, поради неотложна нужда в обслужването на И.П.Х. на Великия остров Кипър, съгласно с предадените правомощия от православно духовенство на Църквата на И.П.Х. на Гърция, събрал се на 26.08.1948 г. в същия този Свещен манастир, постановяваме единогласно следното: че за епископ на Тримифунт Кипърски е избран Високопреподобнейшият проигумен и архимандрит г.Гедеон Пасиос, мъж благочестив и ревностен в божествените дела. Затова и го избираме единогласно за Епископ на Тримифунт Кипърски. Постановяваме също ръкоположението му да бъде извършено на първо число на идващия месец септември от Високопреосвещеннейшия Епископ

г.г.Матей, нашият председател, както и като минимум от 12 свещеници и йеромонаси.

Ревностни към Господа молитвеници.

Свещен Синод

Председател:

† Врестенски Матей

Членове:

† Протоерей Евгений Томброс

† Архимандрит Гедеон

† Йеромонах Каллист

† Йеромонах Атанасий

Хризостом Флоринейски бърза да осъди и отхвърли това деяние на Врестенски Матей. През януари 1950 г. Епископ Герман Кикладски е освободен от затвора и незабавно се присъединява към „Флоринейския“ Синод (той планира да се присъедини към „Флоринейския“ Синод още през 1944 г., но заради недопустимата официална енциклика на митрополит Хризостом същата година Епископ Герман остава сам до 1950 г.)

Макар че Епископ Матей Врестенски в продължение на цели 13 години моли митрополит Хризостом Флоринейски да се върне към светоотеческото съборно Изповедание на Православната вяра от 1935 г., последният отказва и отговаря с лични нападки и осъждане на тия, които оскрено и твърдо се придържат към истински православната еклезиология. Обаче, на 26.05.1950 г. (точно 12 дни след благословената кончина на Епископ Матей Врестенски) митрополит Хризостом Флоринейски „случайно, по съвпадение“ внезапно променя своето мнение. Йерарсите на „Флоринейския“ синод пускат нова енциклика, която на пръв поглед, изглежда като „акт на разкаяние“ и която съдържа следното:

„През 1935 година на нашето Спасение ние обявихме Църквата на обновленческите новостилци за схизматична. Ние повтаряме това заявление отново и следователно, изискваме да се прилага Първия Канон на Свети Василий Велики, показващ, че тайнствата, извършвани от новостилци, още повече че те са разколници (схизматици), са лишени от освещаваща благодат.

Следователно, вие не трябва да приемате никого от новостилците в лоното на нашата Света Църква, да не извършвате тайнства над тях, докато не произнесат изповедание на вярата, с което те трябва да осъдят нововъведението на новостилците и да обявят своята църква за разколническа (схизматична). Тия, които са били кръстени от обновленци трябва да бъдат приемани чрез помазание със Свето Миро от Православен произход, каквото при нас има в достатъчно количество.“

Да обърнем внимание, че след тринадесет години критика на привържениците на светоотеческата еклезиология, обвинявайки ги в „протестанство“, „схизма“ и „ереси“ и наричайки ги „безблагодатни“, „нечестиви“ и „безбожни“, митрополит

Хризостом Флоринейски най-после признава, че самият той е грешал и че Синодът на Епископ Матей Врестенски е запазил и удържал истинската светоотеческа православна еклезиология.

Обаче „Флоринейският“ Синод завършва своята енциклика със следното:

„По този случай ние отправяме това наше последно обръщение към всички истински православни християни, канейки ги отечески да се обединят с нас. Бъдещето на нашата борба за благочестието на нашите Отци изисква това и се явява горещо желание на всички нас.

Отправяйки тази покана към вас, ние премахваме камъните за препъване за създаването на които носим отговорност. С тази цел отменяме и се отказваме от всичко, което е било написано или казано от нас от 1937 г. до настоящия момент в проповеди, заявления, публикации или енциклики и което е било несъвместимо или е противоречало на принципите на Източно Православната Църква Христова и на нашата Свещена борба за Православието, както това се е обявявало в енцикликата на Светия Синод от 1935 г. без каквито и да било добавки или пропуски, в това число даже и на такава техническа фраза „на гръцки“ както „потенциално, (така) и в действителност...“

26.05.1950

† Хризостом, бивш Флоринейски

† Герман Кикладски

† Христофор Христианополски

† Поликарп Диавлийски „

Макар че „Флоринейският“ Синод би могъл най-после да бъде поздравен с приемането на правдата и с потвърждаването на еклезиологичната правота на Синода на Епископ Матей Врестенски, но била ли е приемлива неговата енциклика от канонична гледна точка? И действително ли е гореспомената енциклика истински акт на разкаяние?

Ще пробваме да направим оценка на енцикликата, анализирайки критично съдържанието ѝ:

Митрополит Хризостом Флоринейски признава, че той е причина за разкола от 1937 г. С други думи, Митрополит Хризостом Флоринейски признава, че той е бил разколник, съответният текст от енцикликата: „ние премахваме камъните за препъване, за създаването на които носим отговорност. С тази цел ние отменяме и се отказваме от всичко, което е било написано или казано от нас от 1937 г...“

Митрополит Хризостом Флоринейски признава, че той и неговият синод от това време 1937 г. са написали „проповеди, заявления, публикации или енциклики, които са били несъвместими или са противоречали на принципите на Източно Православната Църква Христова и на нашата Свещена борба за Православието ...“ Но какво означава да бъдеш „несъвместим“ с принципите на Източно Православната Църква Христова? Какво означава да бъдеш „несъвместим“ по отношение на Свещена борба за Православието? В православната терминология това горепосочено заявление на митрополит Хризостом Флоринейски е определение за, до известна степен, може би, сложен, но все пак понятен термин –

ерес. Така ли е това или не е, но митрополит Хризостом признава, че неговите действия и изказвания от 1937 г. са „несъвместими“ или са противоречали на принципите на Източно Православната Църква Христова и нашата Свещена борба за Православието“. И тая фраза е православно определение за понятието ерес.

Митрополит Хризостом Флоринейски признава, че позицията на Синода на Епископ Матей Врестенски е правилна относно четири пункта:

А) Новостилници – схизматици

Б) Тайнствата на новостилците не значат нищо

В) Новостилното миро е лишено от благодат

Г) Кръстените от новостилци трябва да бъдат приемани в Църквата чрез миропомазание. Съответстващ текст на енцикликата:

„Ние повтаряме това заявление отново и следователно, изискваме да се прилага Първия Канон на Свети Василий Велики, показващ, че тайнствата, извършвани от новостилци, още повече че те са разколници (схизматици), са лишени от освещаваща благодат.

Следователно, вие не трябва да приемате никого от новостилците в лоното на нашата Света Църква, да не извършвате тайнства над тях, докато не произнесат изповедание на вярата, с което те трябва да осъдят нововъведението на новостилците и да обявят своята църква за разколническа (схизматична). Тия, които са били кръстени от обновленци трябва да бъдат приемани чрез помазание със Свето Миро от Православен произход, каквото при нас има в достатъчно количество.“

Това е особено ободрителна крачка за „Флоринците“. За съжаление обаче, Синодът на бившия Митрополит Хризостом Флоринейски на практика никога не изпълнява енцикликата от 1950 година. Това потвърждава известен Флоринейски автор от това време, отец Теодорит Маврос („Apokrisis eis tin Apantisin“, стр.18,19). С други думи, „Флоринейският“ Синод възприема съдържанието на енцикликата от 1950 г. само „теоретически“, но не – „фактически“. Затова заявленията, направени в нея, са почти напълно безсмислени и фактически нищо не значат.

Макар че митрополит Хризостом Флоринейски признава, че самият той е грешал и е отговорен за разкола през 1937 г. и макар че признава, че самият той е паднал в учение, което е противоположно на учението на Източната Православна Църква Христова и макар че той теоретически, (но в същото време не и фактически) се връща към това, което винаги е проповядвал „Матеевския“ Синод, митрополит Хризостом, колкото и да е парадоксално, прави „последно обръщение към всички истински православни християни, канейки ги отечески да се обединят с нас“. Осъзналият се разколник и този, който признава, че е допуснал грешка в учението и принципите на Православието, моли истинските православни да му се подчинят!

Но откога осъзналите се разколници, тия, които са признали, че са допуснали грешка от учението на Православната църква, имат власт „пастирски“ да призовават Истинските Православни? И по каква причина Истинският Православен трябва „да се върне“ там, откъдето никога не е тръгвал?

Хризостом Флоринейски никога не е бил канонически глава на Свещения Синод на Истинската Православна Църква на Гърция. Канонически глава е бил Митрополит Герман Димитриадски от момента на неговия избор през 1935 г. Последният пада в разкол през 1937 г. и следователно, продължава да бъде глава само на „Флоринейския“ разкол. Герман Димитриадски умира през 1944 г. и е погребан от новостилците като техен епископ.

Митрополит Хризостом, обаче, обявява себе си за „председател“ на неговия (своя) Синод през 1943 г., въпреки че митрополит Герман Димитриадски (канонически президент на „Флоринейската“ паратакса) е още жив и още служи по стария календар в това време. Макар че се носят слухове, че Герман Димитриадски е подал прошение да бъде приет в държавната църква, неговото прошение никога не е изпълнено, докато е жив. Митрополит Хризостом по такъв начин няма никакво право да се отдели от своя синодален председател през 1943 г. без (това) да противоречи на собствената му еклезиология, във всеки случай. И на основание на какви пълномощия той обявява себе си за „Председател на Свещения Синод“ през 1943 г.

И по какъв начин Истинските Православни Християни могат да се подчинят на Митрополит Хризостом Флоринейски, който неканонически обявява себе си за „синодален председател“ на „Флоринейския“ Синод през 1943 г. и това при положение, че реалният синодален председател все още е жив и служи по стария календар в това време?

Даже ако митрополит Хризостом Флоринейски е бил някога канонически председател на „Флоринейския“ Синод, той е осъзнал се разколник и признава, че е допуснал грешка в учението на Православната църква. Тогава с каква власт митрополит Хризостом Флоринейски има право да призовава Истинските Православни Християни „пастирски“ да се обединят с него? Къде е написано в каноните на Православната църква, че тия, които държат истинската вяра трябва, така или иначе, „да се върнат“ към тия, които са отпаднали от нея? В притчата Божият Отец ли се „връща“ при блудния син? Ако би било така, не биха ли се оказали и двамата „в свином хлеву“? Не! Небесата възбраняват! Блудният син се е върнал „на гърди“ в дома на своя баща. Това се очаква от всички които отпадат от вярата и после се разкайват. Те трябва да се върнат там, откъдето са тръгнали.

Например, когато тези трима йерарха (Герман Димитриадски, Хризостом Флоринейски и Хризостом Закинтски) се разкайват и връщат към съблюдаването на Православния календар през 1935 г., те молили ли са „пастирски“ всички Истински Православни Християни да се присъединят към тях и да им се подчинят? Не, това би било съвършено незаконно и напълно нелогично. Напротив, на тия трима йерарси се налага, за да се върнат в Истинската Православна Църква, да идат в старостилната община в Колоно, където да произнесат открито Изповедание на Вярата пред хиляди Истински Православни Християни и едва след като това Изповедание е направено, тримата йерарси да се приемат като верни и по тоя начин да възстановяват предишния си статус до календарната реформа (както изяснява в Пидалиона Никодим Агиорит относно обряда за приемане чрез покаяние). Двама от тях имат хиротонии преди реформата – Герман Димитриадски от Атинската Архиепископия и Хризостом Флоринейски от Константинополския Патриархат. Третият, Хризостом Закинтски има хиротония след реформата и над него бил извършен чин хиротесия.

Събитията, които стават след 1950 г. също, за съжаление, доказват, че енцикликата от 1950 г. на митрополит Хризостом не е истинско Изповедание на Вярата. И не само че той не вярва на своето собствено изповедание от 1950 г., но всъщност Хризостом Флоринейски действа в интерес на новокалендарците с цел – унищожаване на Матеевския Синод!!!

На стр. 175 на книгата „Борение в Гефсиманском Саду“ известният старостилен историк г. Ставрос Карамидос (чийто писания се използват и от „Матеевци“ и от „Флоринейци“) дава описание на събитията от 1951 г., в които участват новостилният „Архиепископ Спиридон Влахос“ (най-жестокият гонител на Истинските Православни Християни) и Хризостом, бивш Митрополит Флоринейски.

„В това време Спиридон Влахос се качва на Архиепископския трон (на държавната църква) ... Много проблеми, които се нуждаят от срочно решение (в това число и календарния проблем) са обсъдени. Поради тая причина (Спиридон Влахос) посещава бившия (митрополит) Флоринейски, с който е в братска дружба и му казва следното:

„Хризостом, нашата църква избра глава. Ние трябва да се погрижим да разпуснем Манастира в Кератея (бележка на редактора: обърнете внимание: В онова време това е най-големият манастир в цяла Гърция и при това – най-важният духовен център на „Матеевския“ Синод) и тогава ще намерим решението на Старокалендарния въпрос в съответствие с Божествените и Свещените Канони на Църквата ...“

Ставрос Карамидос продължава:

„Светият бивш (митрополит) Флоринейски и Синодът, който му е подчинен, повярвали в думите на Архиепископ Спиридон, че последният е действително заинтересован от единството на вярата и спазването на Свещените Канони и че той желае да разпусне паратаксата (на „Матеевските“) Епископи, благочестиво ревнувайки към Божествените и Свещените Канони ...“

Затова, както сочи г. Карамидос, митрополит Хризостом Флоринейски и неговият Синод работят от името на новостилците с цел – разгрома на Матеевския синод. За съжаление, митрополит Хризостом успява да смути много хора, особено в областта на Атика, които повярвали, че се е върнал към Православното изповедание на Вярата. Така например, „Матеевският“ манастир в Кувара попада в ръцете на „Флоринейската“ юрисдикция. (Игуменът на манастира повярвал на Хризостомза да му предаде манастира). Протестиращите монаси са изгонени от техния манастир и са принудени да основат нов манастир на друго място. Наред с манастира в Кувара, типографията за печат на официалното издание на „Матеевци“ – Проповедник на Истинското Православие“ също е иззета от „Матеевския“ Синод. Но тъй като най-големият манастир в Кератея, който е предмет на завист за всички новостилци, както и за „Флоринейците“, не пожелал да се откаже от „Матеевския“ Синод, митрополит Хризостом Флоринейски използвал дружбата си с новокалендарния архиепископ Спиридон Влахос, за да завземе манастира със сила. По такъв начин, през 1950 г. „Матеевският“ Епископ..... Патрски (днешен Архиепископ на И.П.Х.), духовник на манастира в Кератея, заедно с Игуменията, матушка Мариам, (която умира от мъченическа смърт) са хвърлени в затвора. Манастирът в Кератея тогава е предаден на „Флоринейския“ Синод по заповед на гръцкото правителство.

След като целта за завземането на Светите манастири в Кувара и Кератей (и двата са основани и построени от Епископ Матей Врестенски) е изпълнена, митрополит Хризостом отново се връща към предишната си еклезиологична ерес. На 2.07.1950 г. във вестник „Врадини“ („Вечерня“) митрополит Хризостом заявява: „Съборното решение от 1935 г. (относно това, че новостилците са безблагодатни разколници) в крайна сметка не може да бъде приложено, докато (календарния проблем) не бъде обсъден на бъдещ Всеправославен събор.“

По такъв начин съвършено ясно е, че митрополит Хризостом Флоринейски от 1937 г. не вярва на Съборното Изповедание на Вярата от 1935г. и неговото „връщане“ през 1950 г. към Истинското Изповедание на Вярата е мнимо. Ако това е така, тогава може да се попита каква е била целта на митрополит Хризостом, когато е подписал през 1950 г. енцикликата? Отговор се дава от самия митрополит Хризостом Флоринейски непосредствено. В неговия „Отговор“ на Новостилната църква, който е публикуван също във вестник „Врадини“ („Вечерня“) на 11.12.1950 г. и в официалното списание на Флоринейците „Гласът на Православието“, декември 1950 г. митрополит Хризостом Флоринейски пише:

„В обявата на синодалната комисия се твърди, че новият стил не противоречи на догматите на Божествените Канони и Православните установки на Църквата. За да се покаже, че това твърдение е неверно и неправилно, ние считаме за излишно да привеждаме нашите собствени съображения, защото, както по-горе е споменато, вече съществува осъждане на Григорианския календар от страна на Всеправославните събори, а към това има и заключение на комисията, съставена от канонисти и професори по богословие специално по въпроса за църковния календар, която е изразила мнение, че въвеждането на новия стил в Гръцката църква ще създаде разкол, ще наруши единството на църквата, съдържащо се в Символа на Вярата и ще причини голям ущърб на националните интереси.

Затова е ясно, че защитниците на календарното предание не се основават на сляп фанатизъм и лични подбуди, както твърди обявата, а на дълбоко разбиране на Изповеданието на Вярата, което са дали при хиротонията си, и което съхранява недокоснато и неизвратено всичко, което са получили от Светите събори.

И ако ние, архиереите, не сме се включили веднага в календарната борба, то ние сме постъпили така, от една страна, за да не станем виновници за разкола, а от друга страна, надявали сме се, че с течение на времето и останалите църкви ще приемат новия стил. Но когато видяхме, че старостилците са устроили разкола и без нас и че това е станало поради отсъствие на пастирски надзор и ръководство, и че борбата е започнала да се отклонява в крайност във вреда на авторитета на църквата и престижа на йерархията и, вземайки под внимание факта, че и древните източни църкви са изразили протест против календарното нововъведение, тогава ние, след като изчерпахме безрезултатно всички мирни способности, започнахме борба, за да успокоим своята православна съвест и съвестта на привържениците на стария стил и за да предотвратим още по-големите отклонения. И ако манастирът в Кератей след няколко години не беше ни осъдил през 1937 г. и ако беше под наша юрисдикция и контрол, не биха станали съблазни и ръководството на манастира не би станало посмешище и пред ангелите и пред хората. И заради авторитета и престижа на Църквата йерархията е счела за нужно само на Митрополита да бъде поръчано да изпълни ролята на старостилец и да застане начело на старостилците, за да удържи борбата в рамките на канона. Още когато идеолозите-архиереи са се включили в борбата, за да я насочат и запазят в рамките на канона, новаторстващите архиереи се нахвърлят върху тях, пристъпвайки веднага, без

какъвто и да било мирен начин, както се предвижда в каноните, към тяхното низвергване и петгодишно заточение в далечни манастири и затвори ...

Също тенденциозно синодалната комисия твърди в своята обява, че и ние, преди благоразумни и умерени, превъзхождаме във фанатизма паратаксата (групировката, крилото) на Матей, обявявайки господстващата йерархия за разколническа и тайнствата ѝ – за лишени от благодат, само, както говорят, заради присвояването на огромно имущество, което съперническата паратакса е придобила по незаконен начин, употребявайки благочестие заради придобивки. Това е съвършено неверно и неточно. А истината е, че ние, въпреки жестокото гонение, което организира против нас новаторстващата йерархия, избягахме в началото, заради уважение към значението на Църквата, да я провъзгласим за разколническа в църковната енциклика, а в същото време тя ни обяви на съда за разколници, осъждайки нашите епископи на Мегарида и Диавлия, за да оправдае решението за тяхното низвергване. Но когато видяхме, че Управляващият Синод е решил, въпреки всичките Свещени Канони и вековната практика на Църквата, да счита тайнствата на нас, истински православните, за недействителни, и че това се повтаря без страх Божий, за да се наруши авторитетът на тайнствата, тогава и ние, защитавайки се, пуснахме тая енциклика, за да успокоим разтревожената съвест на нашето стадо, а не заради присвояването на имуществото на манастира в Кератея...“

Бог е казал: „От вашите собствени уста ще ви съдя“. Това определение е обърнато към митрополит Хризостом Флоринейски, който със собствените си писма и изказвания доказва, че енцикликата му от 1950 г., за съжаление, не е истинско Изповедание на Вярата. Но уви, това не е единствен пример за неверността на Митрополит Хризостом към Православното Изповедание на Вярата.

И така, на 11.12.1950 г. Митрополит Хризостом Флоринейски заявява: (за справка: „Врадини“, 11.12.1950 г. и „Фони тис Ортодоксиас“, XII, 1950 г., стр.6):

„Държавната Йерархия, заради авторитета и престижа на Църквата счита за нужно само на Митрополита да бъде поръчано да изпълнява ролята на старостилец и да застане начело на старостилците, за да задържи борбата в каноничните предели (на Държавната Църква)...

и:

„ ... да се включат в борбата идеолози-архиереи, за да я насочат и запазят в канонически рамки ...“

В гореизложените цитати Митрополит Хризостом Флоринейски ясно показва вярването си, че разколническата държавна църква е изпълнена с благодат. Но той прави и следващата стъпка: той вярва, че Свещената борба за Свещеното Предание трябва да съществува в „каноническите предели“ на новокалендарната църква (!!!) и че тя трябва да се управлява от йерарха на Държавната църква, който само „ще изпълнява ролята“ на старостилец с цел – обслужване на тяхната Свещена борба! Каква тогава би била разликата между тия, които се борят, за да запазят Светите Традиции и тия, които ги погазват? Каква тогава би била разликата между тия, които принадлежат на Свещената борба и тия, които принадлежат на ереста на Обновленците? Каква тогава би била разликата между тия, които следват

Православния Светоотечески Календар и тия, които следват еретическия календар на вдъхновения от сатаната Римски папа?

Съгласно сатанинските планове на Митрополит Хризостом, проблемът се свежда до проста разлика от тринадесет дни, сякаш тия дни непосредствено имат особена важност. Причината да бъде толкова важен календарния въпрос е тая, че тия, които приемат и следват новия календар се намират под анатемите на Светите Всеправославни Събори и Богоносни Отци на Съборната и историческа Православна Църква. Новият календар е еретически. Това е определено от Всеправославни събори и Светите Отци. Тия, които следват новия календар са под анатема и са отсечени от тялото на Църквата Христова съгласно решението на Всеправославния събор от 1583 г., което гласи следното:

Сигилион на Патриаршиите и Синодален

Йеремия, с милостта Божия Архиепископ Константинополски на Новия Рим и Вселенски патриарх

Тъй като пак църквата на Стария Рим, радвайки се сякаш на тщеславието на своите астрономи, непредвидливо измени прекрасните постановления за Свещената Пасха, извършвана от християните, които са поставени и определени от 318 Свети Отци на Светия Вселенски Събор, Първи НикеЙски, уважавани от християните по цялата земя и празнувани както е определено – заради това става причина за съблазни, защото пред нашата мерност са предстанали мъже – арменци, питайки относно практиката на празнуване, защото и те се принуждават да приемат тия новости.

Заради това ние бяхме длъжни да кажем, че това е поставено от Светите Отци. Нашата Мерност, обмисляйки заедно с Блаженнейшия Патриарх Александрийски и Блаженнейшия Патриарх Йерусалимски и останалите членове на Синода „в Дусе Святе“ определя, разяснявайки решението за това на Светите Отци.

Обозначено в 1583 г. от въплъщаването на Словото, ноември 20, индиктион 12.

Константинополски Йеремия,

Александрийски Силвестър,

Йерусалимски Софроний

И останалите архиереи на Събора

Решение на този Свети Събор с епитимия, глава Z

Който не следва обичаите на Църквата и това, което са заповядали Седемте Свети Вселенски Събора за Светата Пасха и месецослова и добре са ни законоположили да следваме, а желае да следва Григорианската Пасхалия и Месецослов, той, както и безбожните астрономи, противодейства на всички определения на Светите Събори и иска да ги измени или отслаби, да му бъде анатема, да бъде отлъчен от Църквата Христова и събранието на верните. А вие, православни и благочестиви християни, пребивавайте в това, на което сте научени, в което сте родени и възпитани, и когато призове необходимостта и самата ваша кръв пролейте, за да запазите отеческата Вяра и Изповедание; пазете се и бъдете внимателни от това (от тях), за да ви помогне и Господ наш Иисус Христос и молитвата на нашата Мерност да бъде с всички вас. Амин.“

Из Синодика на Православието:

„На тия, които отхвърлят Съборите на Светите Отци и техните Предания, явяващи се в съответствие с Божественото Откровение и (това, което) благочестиво се пази от Православната Католическа Църква, Анатема!“

Освен това, промяната на календара през 1924 г. планирана в Патриаршеската енциклика от 1920 г. е само „първа крачка“ в осъществяването на антихристиянската всеерес на Икуменизма. „Втора крачка“ става официалното членство на различните Православни църкви във Всемирния съвет на Църквите (Световен съвет на църквите, ССЦ) през 1948 г., взимайки под внимание, че „трета крачка“ е снемането на анатемата против Рим през 1964 г. Независимо от сериозността на последствията на „крачките“, няма съмнение, че фактът на календарната реформа през 1924 г. е една от „първите крачки“ в пропастта на измяната на Православието. Сатанинските планове на столичния Хризостом биха свели позицията на Свещената борба от нейната начална цел да бъде твърда опора на Истинското Православие до съществуването на обикновена „юрисдикция“ на „Световното Православие“, която случайно следва стария календар, не заради опазването на истинската вяра, а просто заради времеви причини.

Плановите на митрополит Хризостом, съдейки по всичко, са изпълнени от двама негови „приемници“. Имат се предвид „Флоринейските“ митрополити Паисий (Лулургас) Американски и Викентий (Маламетиниос) Авлонски. През 1998 г. тия двама „Флоринейски“ йерарха, заедно със своите епархии, са приети в схизмоереста на новокалендаризма от новостилния икуменически Константинополски патриархат. Макар че те продължават да сулжат съгласно православния месецослов, двамата бивши „Флоринейски“ йерарси и техните епархии днес принадлежат на тялото на църква, която се явява преди всичко новостилна и дълбоко въввлечена във всеереста на икуменизма. По какъв начин такова положение може да бъде разглеждано като „Свещена борба за Свещеното Предание“? Паисий (Лулургас) и Викентий (Маламетиниос) не напомнят традиционната юрисдикция въобще. Нещо повече, това е именно това, което митрополит Хризостом Флоринейски се е надявал и планирал да осъществи за цялото гръцко старостилно движение – по същество, старостилен икуменизъм, т.е. криптоикуменизъм!

Връщайки се към събитията от петдесетте години ще забележим, че гореспоменатите заявления на митрополит Хризостом още не са най-лошите му. Но ще попитаме, какво би могло да бъде по-лошо от този факт, че бившият Истински Православен йерарх е паднал дълбоко в ереста на криптоикуменизма? Уви, последвалите действия и изказвания на митрополит Хризостом Флоринейски доказват, че той може да стане значително по-лош от това, което е възможно да се мисли. Да се върнем към заявлението от 11.12.1950 г., в което митрополит Хризостом заявява, че „Схизмата от 1924 г. е създадена (предизвикана) от Старостилци ...“ (вестник „Врадини“, 11.12.1950 г.) Как могат старостилците да предизвикат схизма през 1924 г. просто следвайки решенията на Всеправославните събори и подчинявайки се на гласа на Светите Отци? Даже Хризостом Пападопулос, Архиепископ Атински, който сменя календара през 1924 г. във времето, когато е още архимандрит, проповядва, че Държавната църква на Гърция не може да сменя календара без да стане в очите на останалите части на Православната църква разколническа.

Какво тогава е възможно да подтикне митрополит Хризостом, бивш Флоринейски, да направи такова заявление, че схизмата от 1924 г. е предизвикана от старостилци? Сега е трудно да се установи лъже ли митрополит Хризостом Флоринейски преднамерено или в действителност е бил неосведомен за правдата и заради това искрено се заблуждава, т.е. дали преднамерено митрополит Хризостом въвежда в заблуждение верните или искрено сам се заблуждава? Имайки предвид факта, че митрополит Хризостом променя своята еклезиологическа позиция толкова често, колкото сменя своите (облачения) може да се заключи, че ако той действително не е бил излъган, то в краен случай е бил извънредно озадачен и смутен ... Ако, разбира се, неговата „лъжа“ не е преднамерена ...

В началото на 1951 г. навсякъде в Гърция се разпространяват слухове, че „Флоринейският“ Синод планира да посвещава нови епископи. Митрополит Хризостом Флоринейски обаче, се отказва и повторно потвърждава своето мнение, че старостилците не трябва да имат своя собствена йерархия, а трябва да са доволни да бъдат просто „стража“ в рамките на официалната църква и под контрола на официалната йерархия. Обаче Гръцкото правителство, провокирано от новостилния „Архиепископ“ Спиридон Влахос с цел – допълнителна предпазливост, през февруари постановява да отпрати на заточение митрополит Хризостом Флоринейски в Свято-Йоанновския манастир в Ипсинос на остров Митилин (Лесбос). Епископ Герман Кикладски, от друга страна, бил поставен под домашен арест чак до неговата кончина на 24.03.1951 г.

На 18.07.1952 г. митрополит Хризостом Флоринейски най-после се връща от изгнание. Обаче, след три месеца, на 6.11.1952 г. Митрополит Хризостом, заедно със своите приятели епископи Христофор (Хадзис) и Поликарп (Диосис) подписват съглашение, в което предвид предполагаемото „разстройство“ заявяват за сваляне от себе си на архипастирските си задължения, а също така и въобще сваляне от себе си на сана. Тези трима йерарха обявяват себе си за прости монаси и предписват техните последователи да споменават новостилните йерарси на съответстващите епархии, в чиито рамки се е оказвала една или друга „Флоринейска“ община. Тази ярка проява на криптоикуменически тенденции на митрополит Хризостом води до масови протести по улиците на преданите „флоринейци“, които принуждават митрополит Хризостом да се откаже от оставянето на архипастирските си задължения и свалянето на сана. „Другите два бивши „Флоринейски“ йерарха, обаче, остават като прости монаси във „Флоринейския“ синод в продължение почти на две пълни години, докато не подали прошение до официалната църква през февруари 1954 г. и не били приети в нея като епископи.

На 8/21.09.1955 г. митрополит Хризостом Флоринейски, последният запазил се „Флоринейски“ епископ умира без да остави никакъв приемник на своя синод. Неговите останали акефални последователи учредяват комисия от 12 члена свещеници да управляват „флоринейците“. В следващите няколко години „Матеевският“ Синод се явява единствената Йерархия и днес продължава да бъде единственият Гръцки Старостилен Синод, който има Апостолско Приемство от първоначалната йерархия на истинските Православни Християни, възстановена през 1935 г.

След смъртта на митрополит Хризостом, през септември 1955 г. Светите манастири в Кувара и Кератея били върнати в подчинение на техния законен опекун, епископ Андрей Патрски (бъдещия Архиепископ Атински) т.е. на юрисдикцията на „Матеевския“ Синод. Обаче, официалното списание на

„Матеевци“ – „Проповедник на Истинското Православие“ не е върнато. Затова „Матеевския“ Синод е принуден да купи нови машини за печат и да започне ново списание – „Проповедник на Православната Църква“. Едва в средата на 70-те години правата и наименованието на старото списание са върнати на „Матеевския“ Синод и затова, от 1976 г. официалното списание на „Матеевци“ отново започва да излиза под първоначалното си название – „Проповедник на Истинското Православие“.

Целият период между 1955 г. и 1960 г. „Флоринеите“ остават акефални. През 1960 г. запретеният бивш свещенослужител на „Матеевци“, Акакий (Папас), който се преместил във „Флоринейския“ Синод през 1945 г. получава неканонично „посвещение“, което се явява нарушение (по крайней мере) на седем Свещени Канона. През 1963 г. Акакий (Папас), заедно с друг епископ, извършва още четири „хиротонии“, които (по крайней мере) осем пъти нарушават Свещените Канони във всеки конкретен случай. Приемникът на Акакий – Авксентий (Пастрас) също запретен бивш „Матеевски“ свещенослужител, извършва толкова много канонически нарушения на правилата по отношение на „хиротониите“, че само изброяването им би заело немалко време. Резултатът от непрекъснатите канонически нарушения на правилата сред „Флоринеите“ е, че те се разбиват на повече от дузина враждуващи фракции с взаимни заплахи и безкрайни схизми след схизми.

Може би, в заключение трябва да се каже, че от 1960 г., когато „Флоринеите“ приемат неканоничното „посвещение“ на Акакий (Папас), те престават да бъдат „Флоринеи“ и стават „Акакиевци“. (нали ако нямат „апостолско приемство“ от митрополит Хризостом Флоринейски как могат да се наричат „Флоринеи“?) Затова, „Матеевският“ Синод от 1960 г. насам споменава „Флоринеите“ като „Акакиевци“, по името на основателя на „Акакиевския“ Синод, запретения бивш свещенослужител на „Матеевци“ (недоброй памяти) Акакий (Папас)

В статията е използван превод от английската статия на Ставрос Марку „Флоринеи“, допълнен с други преводи на документи и статии от списанията „Кирикс Гнисион Ортодоксон“ и „Ортодоксос Пнои“. Превел документите Е. Петрович.

о.А.С. Святая Русь, 2003